

Christoph Reuter
© Der Spiegel

Fa gairebé quatre anys que la zona oest d'Alep pateix bombardejos de l'exèrcit siria i des del setembre passat, l'exèrcit rus s'ha sumat a la campanya. La treva declarada al febrer només va tenir repercussions a curt termini; des d'abril cada cop es produeixen més bombardejos que tenen com a objectiu clar la població civil.

El fet més tràgic va succeir el 27 d'abril, quan avions del règim van bombardejar l'hospital d'Al Quds, un hospital subvencionat per Metges Sense Fron-

OSAMA ABO EL EZZ

«Estem al límit de les nostres forces»

Un dels últims metges que queden a Alep relata com és de desesperada la situació a la ciutat i ens explica els detalls dels atacs que tenien com a objectiu els metges i hospitals. Un crit de socors.

ALEP. La treva declarada al febrer només va tenir repercussions a curt termini: des d'abril cada cop es produeixen més bombardejos que tenen com a objectiu clar la població civil.

—L'atac que es va produir a l'hospital d'Al Quds també ha tingut conseqüències per a vostè i la seva feina aquí?

—És clar... Encara que no vinguin a bombardejar-nos expressament, sempre que sentim els avions sobrevolar la ciutat correm a amagar-nos al soterrani. Ara solen encertar els objectius sempre, no com abans quan tiraven bombes de baril. Tenien molta força destructiva però solien errar el tir. Avui dia són molt precisos. I sembla que som un objectiu i ens volen matar a nosaltres, els últims metges i infermers que queden a Alep.

—Coneixia molt bé una de les víctimes de l'últim atac, el pediatre Moaz.

—Érem amics íntims. No tenia família i d'alguna manera vivia a l'hospital i tractava de 150 a 200 nens i nenes cada dia. Era addicta a la feina, però sobretot representava l'esperança per als nens d'Alep. Abu Abdo, com nosaltres li deïem, els treia la por quan li arribaven ferits i plens de sang. Tenia ofertes per treballar a altres llocs i abandonar Alep. Però va decidir no marxar.

—I vostè, se'n vol anar?

—No me n'aniré. Si els metges marxem, no només arrabassem l'oportunitat a la gent d'aquesta ciutat de rebre un tractament mèdic, també els arrabassem tota esperança de supervivència de la nostra ciutat. No podem reemplaçar a ningú que se'n va o mor. Molta gent ja està desesperada i morta de por. Els nens estan histèrics, es fan pipi a sobre de tanta por com tenen. Els adults tenen taquicàrdies cada cop que se senten els avions apropar-se. Fa tres mesos, l'aviació va tirar un míssil sobre una casa familiar a Firdaus, només va sobreviure el fill de set anys. El van portar a l'hospital. Li vam tractar les ferides, però aleshores vam haver de deixar-lo un moment sol per ocupar-nos d'altres pacients. De sobte va començar a tremolar de manera incontrolada. S'acabava de prendre totes les pastilles que va poder trobar durant aquells pocs minuts. Encara vam poder salvar-lo pels pèls. Però ara disculpi'm

una mitja hora, hi ha una emergència esperant fora.

El cirurgià torna al cap de dues hores.

—Una amputació. Tenim tants casos on hem d'amputar urgentment, però fins i tot a aquests pacients els hem de fer esperar perquè no disposem de prou mitjans per tractar-los. Fa uns dies ens va arribar un nen de dotze anys amb ferides de metralla al ventre, les vísceres li penjaven. Però també tenia fragments de metralla al pit, al crani i una ferida a l'ull esquerre. Són operacions molt complicades, i aquí no tenim cirurgians vasculars. Al final el vam poder traslladar a un hospital a Turquia, on hi havia altres membres de la seva família. Crec que va perdre l'ull. Aquí estem al límit de les nostres forces i a més tenim por perquè cada cop és més clar que som l'objectiu dels atacs.

—Així que creu que els atacs no són casualitat?

—No, mai no han sigut casualitat. Tenia tres companys amb qui vaig ajudar a atendre manifestants ferits l'any 2011. El maig de 2012 van ser arrestats en un punt de control del règim. 27 hores més tard, uns veïns de la zona van trobar tres cadàvers carbonitzats que van ser analitzats per un equip forense. Les famílies els van identificar finalment. Tot aquell que es dediqui a la medicina en aquest país arrisca la seva vida. Per què ens maten? No en tenen prou de matar els habitants d'Alep diàriament. També els volen arrabassar qualsevol oportunitat de rebre tractament mèdic. Aquesta idea universal que diu que s'hauria de respectar els metges durant els conflictes, i tots els principis humanitaris, el règim els ha arrasat. A cap Govern no li importa que estiguem caient com mosques, l'un rere l'altre. Els drets humans i tot això de què parlen són promeses buides. Jo, nosaltres, tots aquells que ens hem quedat, encara esperem que les persones d'aquest planeta no restin indiferents davant el nostre destí. Quina opció ens queda de totes maneres? Hauríem de rendir-nos, fugir? →

teres, que va acabar en runes. Més de 50 persones hi van perdre la vida, una d'elles va ser Muhammad Wassim Moaz, un dels últims dos pediatres que queden a Alep.

Abans de la guerra, a la ciutat treballaven més d'un miler de metges. A la zona oest d'Alep avui no en queden més de 30. Osama Abo El Ezz, un cirurgià de 30 anys, és un dels pocs que encara aguanten.

De bon començament ja va avisar que es veuria forçat a interrompre l'entrevista telefònica que oferia a *Der Spiegel* immediatament si li arribava una notificació d'emergència per operar o si avions bombarders s'apropaven a l'hospital.

→ —Vostè es va mostrar des del principi de la revolució partidari de l'alliberament de metges arrestats i per l'atenció a tots els ferits. N'era conscient, que aquesta revolució esdevindria anys després una guerra?

—No, l'any 2011 sí que és veritat que ja ens van caure uns quants pals a mi i a 27 companys que ens manifestàvem; 14 vam ser arrestats, però a l'endemà ja ens van alliberar. Aleshores vam fundar l'associació Nur al-Hayat ("Llum de la vida") amb la qual volíem protegir el dret a manifestar-nos lliurement: i el d'atendre les persones ferides de bala. Però més tard em vaig assabentar que els serveis militars secrets em busquen, que havien assassinat companys meus i vaig haver de deixar la meua feina a l'hospital clínic universitari i amagar-me. Posteriorment vam fundar el Consell de metges d'Alep i vam intentar continuar defensant el dret a l'atenció mèdica.

—Què opina la seva família sobre la seva decisió de quedar-se a Alep?

ATACS. El 27 d'abril van bombardejar l'Hospital d'Al Quds (a la imatge de l'esquerra), un hospital subvencionat per Metges sense Fronteres, que va acabar en runes. A sota Osama Abo El Ezz, un cirurgià de 30 anys dels pocs que encara aguanten.

—La meua dona i els meus tres fills ja fa un temps que viuen a Turquia. Quan parlem d'aquest tema, els explico que les nostres vides estan en mans de Déu. I espero que em protegeixi. Però si moro en el nostre hospital, almenys moriré al lloc on em pertoca. Podria abandonar la ciutat i morir en un accident de trànsit en algun lloc del món. Això seria una traïció per a tots aquells que esperen que aquest règim criminal caigui algun dia. No vull que els meus fills creixin com a refugiats. Haurien de poder viure a Síria com persones lliures.

El metge ha de tornar a interrompre l'entrevista. Uns quants dies més tard es posa en contacte amb nosaltres per WhatsApp, ens explica que s'han produït tantes emergències que no es podrà atendre fins tard al vespre. A les 22h ens truca.

—**Què fa amb els pacients que no són urgències quirúrgiques, sinó que només estan malalts?**

—Doncs no puc fer gaire cosa, els hem de deixar de banda. Amb prou feines podem tractar l'hepatitis, malalties del cor o casos de càncer. Intentem traslladar els casos més greus a Turquia, però això també ens resulta cada cop més difi-

cil. Què més puc fer? Vaig tenir una dona a qui li havien extirpat l'úter i necessitava un tractament urgent del qual per desgràcia no disposàvem. Li vaig subministrar analgèsics i li vaig assegurar que els bombardejos pararien i més metges tornarien per calmar el seu dolor.

—**Què és allò que més falta li fa?**

—Metges! Instrumental mèdic! Però ja ningú no s'atreveix a venir per aquí. Un dels pocs que va venir va ser el britànic Abbas Khan. Però un cop que va sortir sol a peu, es va perdre i va acabar al territori del règim. El van arrestar i el van torturar fins que va morir un any més tard. També necessitaríem un hospital a la frontera amb Turquia que no fos bombardejat.

—**Tenia esperança, quan es va anunciar la treva el febrer passat?**

—És clar que tenia esperança. Per molt fràgil que fos aquest període de calma, almenys va donar un respir a la gent després d'anys de combats i bombardejos que van destruir indiscriminadament barris residencials, mercats, forns de pa i hospitals. Però ara les ofensives han tornat a començar, i durant les últimes encara amb més intensitat. He perdut tants amics i companys durant els últims cinc anys... I ara tot sembla indicar que Alep, o almenys la meitat oest de la ciutat, serà completament destruïda.

—**Vostè quin creu que és l'objectiu dels atacs?**

—Deixar Alep completament deserta, com han fet amb Homs. I aleshores perseguir tots aquells que alguna vegada s'hagin oposat al règim d'Assad. No deixar tornar els habitants originals, canviar completament la demografia de la ciutat, del país sencer; encara que això comporti la destrucció de Síria.

—**I vostè què farà?**

—Jo també m'ho pregunto cada dia. Però mentre la situació es mantingui com és ara, només tinc una resposta: quedar-me i ajudar a sobreviure a tots aquells que queden aquí. ●

Traducció de Helena Martínez

El Temps

**Nova
maqueta**

**Nous
opinants**

**Nou
format**

**Nou
Temps**

**Ja al teu
quiosc**

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltamps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltamps.cat](mailto:subscripcions@eltamps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atndrem de
9.00 a 14.00 hores